

Cafès i cultura: casinos i ateneus

Entrevista: **Joan Solana**,
el teatre i la política

El últims gironins
de Filipines

Edita: Diputació de Girona | Fundada el 1856 | Segona Època

REVISTA DE GIRONA

🔍 ✉ 🏠

📄 NÚMERO ACTUAL 📄 NÚMEROS ANTERIORS 📁 HEMEROTECA 📄 NORMES DE REDACCIÓ 📄 PUNTS DE VENDA

Crèdits # Contacte

Cooperatives gironines

De la utopia a les xarxes socials. Aquest podria ser un bon resum del dossier d'aquest número de la *Revista*, que ofereix una visió del present i del futur de les cooperatives gironines, empreses en què cada soci participa de la propietat, la gestió i els resultats en funció de l'activitat aportada. Amb les úniques excepcions de les cooperatives agràries i d'habitatge, el dossier mostra amb exemples concrets el dia a dia d'aquestes empreses, que pot ser perfectament contextualitzat amb l'article de Joan Berney al número 131 sobre la dinàmica del cooperativisme gironí, o amb el de Josep Recasens al 105, en què presentava aquest *modus operandi* com a alternativa a la crisi.

Pel que fa a l'entrevista a Maria Àngels Ribot, la primera dona que va estudiar al Seminari de Girona, constitueix una bona oportunitat per llegir o rellegir les opinions que Jaume Camprodon, bisbe entre 1973 i

2001, expressava en el número 203 a propòsit d'un dossier sobre les religions. En el cas del reportatge d'Àngel Rodríguez sobre les innocentades als diaris de Girona, la manca de precedents en l'hemeroteca ens remet a un gènere pròxim en la temàtica i allunyat en el temps: les dècimes i diàlegs satírics del segle XVIII que Pep Vila comentava al 108 a partir d'un manuscrit de la biblioteca d'Olot.

Així mateix, el perfil de Xavier Garriga, l'últim tortadista de Can Boadella de Banyoles, pot ser complementat amb el dossier que en el número 242 se centrava en els dolços, amb aportacions de Salvador Garcia-Arbós i Pep Vila. Finalment, el reportatge fotogràfic de les llegendes de Girona és una magnífica excusa per recuperar el llibre de Ramon Alberch *El miracle de les mosques i altres llegendes* o, si més no, la ressenya que Lluís Costa en va fer al 208.